

“मीठे बच्चे – आफ्नो स्वभाव अति नै मीठो र शान्त बनाऊ, बोलचाल यस्तो होस्, जो सबैले भन्नून्, यो त देवता जस्तै छ।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरूलाई कुनचाहिँ सर्टिफिकेट संगममा बाबाबाट लिनु छ?

उत्तर:- आफ्नो दैवी चालचलनको सर्टिफिकेट। बाबाले जुन शृंगार गरिरहनु भएको छ, बच्चाहरूको यति सेवा गरिरहनु भएको छ भने अवश्य पनि त्यसको रिटर्न दिनु पर्छ। बाबाको सहयोगी बन्नू पर्छ। सहयोगी बच्चा ऊ नै हो जसको दैवी स्वभाव हुन्छ। ईश्वरीय सेवामा कहिल्यै थाक्दैन। यज्ञ सेवा संग स्नेह हुन्छ। यस्ता बच्चाहरूलाई बाबाले पनि ईनाम दिनुहुन्छ, खातिरी गर्नुहुन्छ। यस्ता सेवाधारी, स्नेही बच्चाहरूलाई देखेर बाबा हर्षित हुनुहुन्छ।

गीत:- तुम्हारे बुलाने को जी चाहता है...

ओम् शान्ति । भक्तहरू प्रति भगवानुवाच, जबकि भक्तहरू सम्मुख छन् र उनीहरूलाई थाहा छ– भगवान बसेर हामीलाई ज्ञानको गीत सुनाउनुहुन्छ वा ज्ञानको डान्स गराउनु हुन्छ। ठीक छ, यसबाट फेरि के होला? भनिन्छ– उनीहरू देवता जस्तै सधैं सुखी र हर्षित रहन्छन्। भगवानलाई नै बेहदका पिता वा विश्वको रचयिता भनिन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ स्वर्गका रचयिता। सृष्टि सुरुमा स्वर्ग हुन्छ फेरि पछि गएर नर्क बन्छ। त्यसैले अहिले हो नर्क। मानिसहरू भक्ति मार्गमा धक्का खाइरहन्छन्। भक्तहरूले भगवानलाई याद गर्छन्। आत्माले सम्झन्छ– बाबाले हाम्रो लागि स्वर्गको सौगात लिएर आउनुहुन्छ। उहाँ नै रचयिता हुनुहुन्छ। स्वर्गको मालिक बनाउनको लागि आएर राजयोग सिकाउनुहुन्छ। भन्नुहुन्छ– बाबा र विश्वको मालिकपनलाई याद गर। जब विश्वको रचयिता बुद्धिमा आउँछ तब परमापिता परमात्माले नयाँ विश्व रचनुहुन्छ भन्ने बुझिन्छ। यो सृष्टि मनुष्य मात्रको लागि रहने स्थान हो। बाबा बेहदको मालिक हुनुहुन्छ। त्यसैले अवश्य पनि बेहदको विशाल दुनियाँ नै रचनुहुन्छ। कुनै सानो घर त तिम्रो लागि बनाउनु हुन्छ। सानो घर त लौकिक पिताले बनाइ रहन्छन्। यहाँ बाबाले त नयाँ विश्व बनाउनु हुन्छ। तिमी बच्चाहरूको लागि यो विश्व नै घर हो अर्थात् पार्ट बजाउने स्थान हो। तिमीलाई थाहा छ– हामी यहाँका हौं त्यसैले घरका भयौं नि। अहिले सबैले आफूलाई हदको मालिक सम्झन्छन्, तर पहिले बेहद दुनियाँका निवासी थिए। बाबाले धेरै राम्रो तरिकाले सम्झाउनु हुन्छ तर तिमी बच्चाहरूले घरी-घरी बिसिहाल्छौ। बाबालाई धन्यवाद पनि दिदैनौ। बेहदका पिता आएर बेहदको विश्व अथवा बेहदको घर बनाउनु हुन्छ। त्यो हो स्वर्ग। यस्तो होइन– बेहदको नर्क रच्नेवाला बाबा हुनुहुन्छ। बाबा त आएर स्वर्ग रचनु हुन्छ, अनि फेरि त्यो स्वर्गको बच्चाहरूलाई मालिक बनाउनु हुन्छ अर्थात् नयाँ दुनियाँ, नयाँ विश्वको मालिक तिमी बच्चाहरूलाई बनाउनु हुन्छ। यस विश्वको मालिक लक्ष्मी-नारायण यहाँ थिए। त्यस समयमा अरू कुनै धर्म थिएन, केवल भारतवर्ष थियो। बाबाले कति राम्रो संग सम्झाउनु हुन्छ। तर बच्चाहरूलाई त्यो नशा चढ्दैन। बच्चाहरू हदको नशामा रहन्छन्। आत्मालाई नशा रहन्छ नि। यदि आत्माको शरीर ठूलो भएपछि यी कर्मेन्द्रियहरूबाट सबै कुरा वर्णन गर्न सक्छ। सानो बच्चाको त म विश्वको मालिक हुँ वा फलानो हुँ भनेर भन्न सक्दैन। बालिग अवस्थामा पुगेपछि सम्झन्छन्– हामी मालिक हौं। तिमीहरू कुनै साना त छैनौ, तिमीहरू त ठूला छौ। बाबाले पनि अनुभवी शरीर लिनु भएको छ। सम्झन्छन्– बाबा विश्वको रचयिता हुनुहुन्छ। मालिक बन्नूहुन्छ। अक्षर उच्चारण गर्दा पनि कता-कता गल्ती हुन जान्छ। बाबा हुनुहुन्छ विश्वको रचयिता। भन्नुहुन्छ– म विश्वमा राजाई गर्दिनँ। सारा सृष्टिको रचयिता म एक हुँ। एक-एक अक्षर शुद्ध संग सम्झाउनु पर्छ। विश्वको रचयिता बाबाले सीधै सम्झाइरहनु भएको छ। म तिमीलाई विश्वको मालिक बनाउन आएको छु। यस्तो होइन– केवल भारतको मालिक बनाउन आएको छु। यस समयमा जो भारतको मालिक छन् उनीहरूलाई त्यो सुख कहाँ छ र! अब सबै कब्रदाखिल हुनु छ। यसलाई भनिन्छ– विनाश (क्यामत्) को समय। विश्वको रचयिता अवश्य पनि ईश्वरलाई नै भनिन्छ। उहाँ नै नयाँ विश्वको रचयिता हुनुहुन्छ। नयाँ विश्वलाई स्वर्ग र पुरानो विश्वलाई नर्क भनिन्छ। तिमी बच्चाहरूमा पनि नम्बरवार बुझ्दछौ। जसमा ज्ञानको कमी छ, उनीहरूलाई त्यति खुसी रहँदैन। मायाले खुसीमा रहन दिदैन। बच्चाहरू देही-अभिमानि हुँदैनन्। देह-अभिमानमा आउनाले नै फेरि सबै विकारले सामना गर्छन्। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ– हामी आत्माहरूको पिता उहाँ हुनुहुन्छ। भक्तहरू सबैले उहाँलाई बोलाउँछन्– आएर हामीलाई केही सुनाउनुहोस्। लेखिएको छ– भगवानुवाच, म आएको छु तिमीलाई स्वर्गको मालिक बनाउन।

तिमीलाई लायक बनाउँछु। तिमीलाई सारा विश्वको इतिहास भूगोल सुनाउँछु। यस बेहदको ड्रामामा कुन-कुन मुख्य पात्र छन्, तिमी बुद्धि बेहदमा गइहाल्छ। ड्रामामा मूलवतन, सूक्ष्मवतन, स्थूलवतन सबै आउँछन्। तिमीहरू मध्ये पनि कोही-कोही छन् जसले यी कुरालाई राम्रोसँग बुझ्दछन्। कसैलाई धारणा हुँदैन किनभने अनेक जन्म देखिका अजामिल छन्। त्यो संस्कार छ। यस्तो तातो तावाजस्तै छन् जसकारण विल्कुलै धारणा हुँदैन। उनीहरूको पनि उद्धार हुन्छ। कम्तीमा स्वर्गमा त जान्छन्। दास-दासी बन्छन्। प्रजामा जान्छन्। उद्धारको मतलब हो- स्वर्गमा त लैजानु हुन्छ नि। बाँकी पद त पुरुषार्थ अनुसार नै मिल्छ। यदि धारणा हुँदैन भने स्वर्गमा त जान्छन् तर पद दास दासीको पाउँछन्। बच्चाहरूलाई जति सम्झाए पनि तातो तावामा पानी जस्तै छन्। त्यसैले उही संस्कार भरिएको छ भन्ने थाहा हुन्छ। संन्यासीहरूले पनि संस्कार लिएर जान्छन् नि। जन्म लिन्छन् फेरि संन्यास लिने ख्याल आउँछ। यी कुरा पनि यहाँ बुझाइन्छ। सत्ययुगमा त विकारको कुरा नै हुँदैन। त्यहाँ जन्म-जन्मान्तर निर्विकारीपनको नै संस्कार रहन्छ, माया नै हुँदैन। यहाँ त बच्चाहरूलाई सुधानै धेरै कोशिश गरिन्छ। कुनै त विल्कुलै मैला कपडा जस्तै छन्। अलिकति सट्टकाले पनि फाटिहाल्छन्। धोबीले पनि कपडाको स्याहार गर्छन्। तर कुनै सडेको कपडा रहेछ भने फाटिहाल्छ फेरि आश्चर्यवत् भागन्ती हुन्छन्। बाबाले कति धेरै मेहनत गर्नुहुन्छ। राजयोग सिकाइ रहनुहुन्छ। उहाँ नै सबैमाथि दया गर्ने दयावान् हुनुहुन्छ। बाबा दयावान् हुनुहुन्छ, माया निर्दयी छ। मायाले सत्यानीश गरेको छ, यसकारण भन्नुहुन्छ- कल्प-कल्प, कल्पको संगमयुगमा आउँछु। बाबा पतित-पावन हुनुहुन्छ, पतितहरूलाई नै वापस लैजानको लागि आउनु पर्छ। त्रेतामा त पतित कहाँ हुन्छन् र, जो त्रेतामा आएर पावन बनाउँ। भगवान त सत्य हुनुहुन्छ, उहाँले नै सत्य सुनाउनु हुन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई अब थाहा छ- वास्तवमा विश्वको रचयिता शिवबाबाले ब्रह्मा तनद्वारा हामीलाई विश्वको मालिक बनाउन पुरुषार्थ गराउनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- यदि मेरो मेहनत व्यर्थ गुमायौ, आफ्नो चलनद्वारा धेरैलाई धोका दियो भने पद भ्रष्ट गर्नेछौ। भनिन्छ- यसमा त भूत निकलेको छैन। बच्चाहरूको चालचलन यस्तो हुनु पर्छ, सबैले सम्झिऊन्, यो त मानौं देवता जस्तै छ। देवताहरू प्रसिद्ध छन्। भनिन्छ- यिनीहरूको स्वभाव एकदमै दैवी छ। यसको अर्थ अरुको आसुरी स्वभाव भयो नि। कति बच्चाहरू धेरै फस्टक्लास दैवी गुणवान् छन्। एकदम मीठो, शान्त स्वभावका छन्। यस्ता बच्चाहरूलाई देखेर बाबा खुसी हुनुहुन्छ। बच्चाहरूले सम्झन्छन्- बाबाले हामी बच्चाहरूको लागि घर बनाउँदै हुनुहुन्छ त्यसैले हामीले पनि सेवा गर्नु पर्छ। यस्ता बच्चाहरू दिलमा चढ्छन्। जसले नभनिकनै काम गर्छ ऊ देवता, भनेर काम गर्ने मनुष्य। भनेर पनि गर्दैन भने ऊ त मानिस भन्दा पनि खराब भयो। बाबा पनि भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, यदि योगमा रहँदैनौ भने मायाको धलोमा खतम हुनेछौ। बाबा बारम्बार सम्झाउनु हुन्छ- श्रीमतमा चल्दै गर। आसुरी कर्तव्य नगर। बोली-चाली धेरै मीठो बनाउनु छ। देवताहरू कति मीठो स्वभावका हुन्छन्! यहाँ राज्य गर्थे। यथा राजा रानी तथा प्रजा दैवी स्वभावका थिए। बाबा स्वर्गको मालिक बनाउन आउनुहुन्छ भने बाबाको कति सहयोगी बन्नु पर्छ। सेवाको लागि आफैं काममा लागिहाल्नु पर्छ। यस्तो होइन- मै थाकेको छु, फुर्सत छैन। समयमा सबै काम गर्नुमा कल्याण छ। यज्ञ सेवाको इनाम शिवबाबाले दिनुहुन्छ। यी बाबाले बाहिरबाट थोरै खातिरी गरेर दिल लिन्छन्। उहाँ बाबा हुनुहुन्छ बेहदको दिल लिनेवाला, यी हुन् हदको दिल लिनेवाला। बच्चाहरूको दैवी चालचलन देख्नुहुन्छ फेरि बलिहार जानुहुन्छ। नभनिकन जो बच्चा सेवामा तत्पर रहन्छन् उनीहरूलाई भनिन्छ देवता। देवताहरूलाई केही भन्ने आवश्यकता हुँदैन। त्यहाँ आसुरी स्वभाव हुँदैन। यहाँ कति बच्चाहरू माता-पिताको मतमा चल्दैनन् भने आफ्नै नोकसान गर्छन्।

बाबा भन्नुहुन्छ- म परमधामबाट आउँछु बच्चाहरूको सेवामा। मेरो मतमा नचलेर कतिलाई दुःख दिन्छन्। कल्प पहिले पनि यस्तो भएको थियो। अमृत पिउँदा-पिउँदै फेरि पतित बन्न पुग्छन्। एउटा कथा पनि छ- लक्ष्मीले अमृत पिलाउनु भयो फेरि पनि असुर बने। त्यसैले कहिल्यै पनि कसैलाई दुःख दिने प्रयत्न गर्नु हुँदैन। नत्र सारा राज्य-भाग्य गुमाएर डन्डा खान लायक बन्छौ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- म धर्मराज पनि हुँ। पहिले थाहा नपाएर केही गरे भने हदको अल्पकालको सजाय भोग्थे। अब डाइरेक्ट बनेर पनि बाबाको मेहनतलाई बर्बाद गर्छौ भने धेरै सजाय खानु पर्नेछ। म तिमीलाई देवता बनाउँछु। मायाले फेरि तिमीलाई असुर बनाउँछ। बाबाले बारम्बार सम्झाउनु हुन्छ- दैवी गुण धारण गर। गायन पनि छ- राम राज्यमा जनावरहरू पनि एक अर्का सँग प्यार गर्थे। एउटै तलाउ मा सँगसँगै पानी पिउँथे। यहाँ त अमृत पिइसकेर पनि असुर बनी विश्वासघाती बन्न पुग्छन्। फेरि ब्राह्मण कुल भूषणहरूलाई दुःख दिन्छन्। उनीहरूको फेरि कति दुर्गति हुन्छ। बाबा आउनुहुन्छ सद्गति दिनको लागि। त्यसैले तिमी बच्चाहरूलाई दैवी गुणवाला बन्नु छ। आफैं सेवा गर्नु छ। बाबाले पनि सर्टिफिकेट दिनुहुन्छ।

जो निश्चय बुद्धि असल छन्, उनीहरू सधैं बाबालाई याद गरिरहन्छन्। उनीहरूलाई ख्याल रहन्छ- नाम बदनाम गर्दिनँ, आसुरी गुण देखाउँदिनँ। अहिले त सबै नम्बरवार पुरुषार्थी छन्। केवल यो निश्चय रहनु पर्छ- हामी ईश्वरीय विद्यार्थी हौं। बच्चाहरूप्रति भगवान्वाच- म तिमीलाई पढाएर राजाहरूको पनि राजा बनाउँछु। तिमीलाई योग र ज्ञान सिकाउँछु। तिमी देही-अभिमानी बन, म तिमीलाई लैजान आएको छु। तिमी आत्माहरूले लामखुट्टे सरह मलाई अनुसरण गर्ने छौ। वास्तवमा महाभारत लडाइँ भएको थियो, त्यसपछि लामखुट्टे सरह पण्डालाई अनुसरण गरेका थिए। बाबा पण्डा हुनुहुन्छ, भन्नुहुन्छ- म मुक्ति दिलाउन आएको छु।

तिमी मायाको फन्दामा परेर धेरै दुःखी छौ। एक त गर्भ जेलमा जान्छौ, अर्को फेरि त्यो (लौकिक) जेलमा जान पनि मानिसहरूको लागि धेरै सजिलो भएको छ। धेरै खुसी साथ जेलमा जान्छन्। एक अर्कालाई देखेर भोक हड्ताल आदि पनि गर्न थाल्छन्। आफ्नो आत्मालाई दुःख दिनको लागि अनेक गर्छन्। यसलाई आत्मघात भनिन्छ। शरीर तन्दुरुस्त छ भने आत्माले भन्छ- म सुखी छु। तन्दुरुस्त छैन भने आत्माले भन्छ- म दुःखी छु। बाबा आउनुहुन्छ- सदा सुखी स्वर्गको मालिक बनाउन। विश्वको मालिकले भन्नुहुन्छ- म नयाँ विश्वको रचयिता हुँ, यसकारण मलाई मालिक भन्ने गर्छन्। तर म राज्य गर्दिनँ। सबै भक्तहरूले मलाई पुज्छन्। भन्छन्- हे भगवान् आउनुहोस्, आएर हामीलाई यस कलियुगी दुःखबाट छुटाउनु होस्, निर्वाणधाम वा स्वर्गधाममा पठाइदिनुहोस्। बाबाले पहिले सुखधाममा पठाउनु हुन्छ फेरि मायाले दुःखधाम बनाउँछ। यसरी यो चक्र घुमिरहन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू अब लापर्बाही छोड। मायाले धेरै गलत कार्य गराउँछ जसबाट पद भ्रष्ट हुन पुग्छ। बाबालाई चिनेर, जानेर उहाँको मतमा चल्नाले तिमी श्रेष्ठ बन्न सक्छौ। नत्र धेरै सजाय खानेछौ। जसरी ईश्वरको महिमा अपरम्पार छ त्यसरी नै सजाय खानेहरूको दुर्दशा पनि अपरम्पार छ। कयामतको समय छ। बाबाले सबैको हिसाब-किताब चुक्ता गराउनु हुन्छ। सजाय खानेवाला यस मालामा आउँदैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ- विश्वको रचयिता ज्ञानका सागर ईश्वर पिताले हामीलाई पढाउनु हुन्छ, यति त याद राख। उहाँले अवश्य पनि विश्वको मालिकपनको वर्सा दिनुहुन्छ। यति याद राख्यौ भने पनि हाँस्दै-खेल्दै रहनेछौ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सा रः-

१) आफ्नो बोली-चाली धेरै मीठो बनाऊ। कुनै आसुरी कर्तव्य गर्नु हुँदैन। दैवी चालचलन धारण गर।

२) बाबाको सेवामा नभनिकनै सहयोगी बन्नु छ। बाबाको मेहनतको रिटर्न अवश्य दिनु छ। लापर्बाही गर्नु हुँदैन।

वरदानः- सम्पूर्णताद्वारा सम्पन्नताको प्रारब्धको अनुभव गर्ने सर्व झमेला मुक्त भव संगमयुगमा सागर गंगा संग अलग छैन। त्यस्तै गंगा सागरबाट अलग छैनन्। यसै समय सागर र नदीहरू मिलन मेला हुन्छ। जो यस मेलामा रहन्छन्, उनीहरू सर्व झमेलाहरूबाट मुक्त हुन्छन्। तर यस मेलाको अनुभव उसैले गर्न सक्छ, जो समान बन्छ। समान बन्नु अर्थात् समाहित हुनु। जो सदा स्नेहमा समाहित छ, उसले सम्पूर्णता र सम्पन्नताको अनुभव गर्छ। उसलाई कुनै पनि अल्पकालको प्रारब्धको इच्छा रहँदैन।

स्लोगनः- सदा एक बाबाको श्रेष्ठ सङ्गमा रह्यौ भने सर्वश्रेष्ठ र पावन बन्छौ।